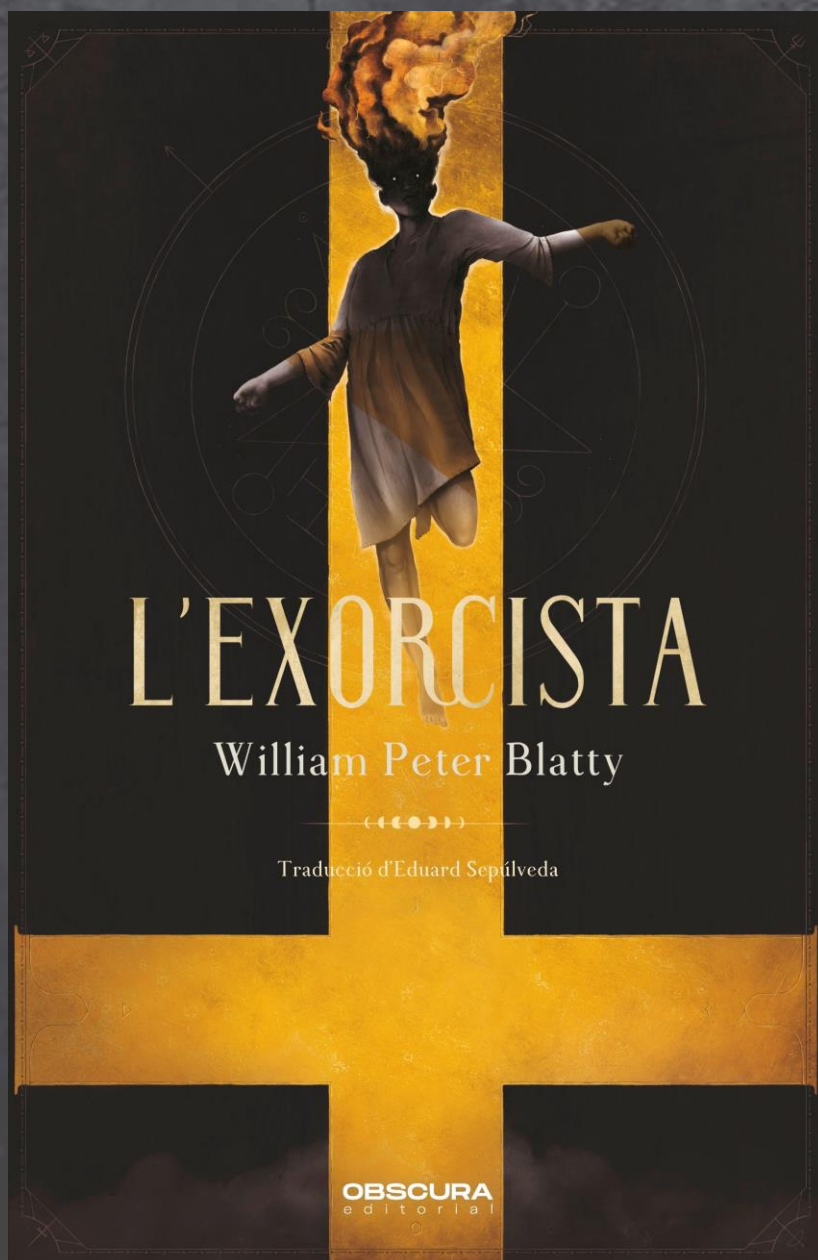

OBSCURA
e d i t o r i a l

En el **50 aniversari** de la seva publicació, finalment arriba en **català**.

L'exorcista

William P. Blatty

Traducció d'**Eduard Sepúlveda**

Arriba en **català** l'obra cabdal de la literatura de terror, per commemorar-ne el **50 aniversari** de la seva publicació.

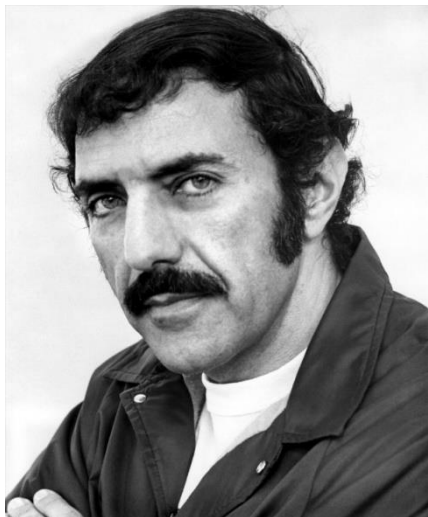
El pare Damien Karras passa per una profunda crisi de fe després d'haver perdut qui més s'estimava. Quan l'actriu Chris MacNeil recorre a ell desesperada pel comportament erràtic i violent de la seva filla Regan, el pare jesuïta conclou que la nena ha estat posseïda per un esperit diabòlic. Amb l'ajuda del pare Merrin, un exorcista experimentat, en Karras farà tots els possibles per tornar a creure i salvar la Regan d'un destí fatal.

Inspirat en el relat d'una possessió demoníaca durant la dècada dels quaranta, **William Peter Blatty** fou l'artífex d'**una de les trames més controvertides que s'han escrit mai**. L'obra, amarada d'una cruesa i d'una profanitat sense precedents, ha inquietat i aterrit generacions de lectors. **L'exorcista** és una història esgarrifosa i addictiva que ha esdevingut la novel·la de terror per excel·lència i ha transformat la cultura popular per sempre.

Ara, aquest best-seller cobra vida, per **primera vegada en català**, en l'edició revisada i ampliada per l'autor. Es tracta, en paraules del mateix **Blatty**, de «**la versió per la qual m'agradaria que em recordessin**».

«L'exorcista és un llibre replet de personatges inoblidables, una història que desborda intel·ligència i perspicàcia. Qualsevol que es consideri sensat el llegirà amb les llums i la ment ben oberts.»

L.A. Magazine

William Peter Blatty (1928-2017) va ser un escriptor i productor de cinema nord-americà. Després de graduar-se a la Universitat de Georgetown, va iniciar-se com a novel·lista còmic i va acabar tenint una carrera llarga i sòlida com a guionista a Hollywood. L'obra magna de **William P. Blatty** va ser *L'exorcista*, el *best-seller* publicat l'any 1971 que va fer el salt a la pantalla gran el 1973. El mateix Blatty va encarregar-se del guió de la pel·lícula, pel qual va ser guardonat amb un premi Oscar al millor guió adaptat.

«Una novel·la espectacular. De ritme trepidant, intensa, addictiva... És una història sobrenatural, un relat detectivesc i, al mateix temps, una lliçó moral. Una paràbola contemporània absolutament magnífica.»

The London Sunday Express

Un apunt breu de William Peter Blatty

El gener del 1968 vaig llogar una cabana al llac Tahoe per començar a escriure una novel·la sobre possessió demoníaca a la qual feia més de vint anys que donava voltes.

M'havien portat a fer-ho, de fet. Jo era escriptor de novel·les còmiques i guions absurds i humorístics, i gairebé tots els meus ingressos venien de fer pel·lícules, però com que el fer gràcia, de cop i volta, anava de baixa i cap estudi no volia contractar-me per a res que no fos una comèdia, havia arribat a l'estadi James Thurber de la depressió, que és quan els còmics recorren a «trucar a casa seva des de l'oficina, o a la seva oficina des de casa, preguntant per ells mateixos, i llavors pengen amb grans sospirs d'alleujament quan els diuen que "no hi eren"». Suposo que el meu moment crític va ser el dia que era a Van Nuys, l'oficina de l'atur de Califòrnia, i vaig veure el meu representant fent cua tres taulells més avall del meu.

*Així que me'n vaig anar cap a la cabana de Tahoe, on estava destinat a assemblar-me al vigilant de l'aterridora novel·la de Stephen King *La resplendor*, escrivint a màquina hora rere hora, dia rere dia, la meua versió del «no deixis per a demà el que puguis fer avui» durant les més de sis setmanes en què no vaig parar de canviar la data del primer paràgraf del llibre, d'1 d'abril a un altre dia d'abril, perquè cada cop que llegia la pàgina en veu alta semblava que el ritme de les paraules canviava. Aquest cicle exasperant de buidor i inseguretat va perpetuar-se fins que vaig abandonar la cabana i vaig endur-me els meus esforços de tornada a «casa»; això és, a una*

fonda de tauló cavalcat que una antiga estrella de l'òpera hongaresa regentava als turons d'Encino. Un cop allà, vaig superar el bloqueig creatiu gairebé immediatament en adonar-me que havia començat per on no tocava, Georgetown, en lloc de l'Iraq del Nord. Gairebé un any més tard vaig acabar el primer esborrany.

Però quan amb prou feines em quedaven una setmana o dues per acabar el llibre, i per culpa d'una escassetat econòmica que em tenia gairebé al límit, vaig respondre amb un crit ronc de «Sí!» a una oferta de la companyia cinematogràfica de Paul Newman per adaptar a la pantalla Providence Island, de Calder Willingham. A instàncies del meu editor, vaig fer un parell de canvis ràpids a l'esborrany de la novel·la —fer que la Chris MacNeil fos una mica menys «malparlada» i que el final fos «menys obvi»— abans de llançar-me de cap a treballar en el guió.

Durant bona part d'aquests darrers quaranta anys he lamentat no haver fet un altre esborrany de la novel·la. Però, ara, com una resposta inesperada a una pregària de fa molt temps, l'edició del quarantè aniversari m'ha brindat no només l'oportunitat de fer aquesta segona versió, sinó també de fer-la en un moment de la meua vida —tinc vuitanta-tres anys— en què no seria del tot il·lògic esperar que les meves habilitats hagin millorat encara que sigui una mica.

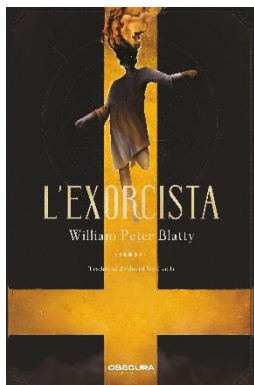
I doncs, què és el que he canviat? Pel que fa a la trama, l'estructura de la novel·la i els personatges, la resposta és res. Bé, gairebé res. Sí que hi ha un nou personatge que apareix en una escena de sis pàgines completament nova que, per cert, imagino que per a molts lectors serà la més esgarrifosa i més difícil d'oblidar de tot el llibre; i hi ha algunes pinzellades de diàleg nou, com també alguns canvis per fer que el final sigui més clar. Però el gruix del que ha canviat en aquesta nova versió és en els ritmes del diàleg i la prosa, que he revisat i perfeccionat minuciosament al llarg de tot el text. I per aquesta beneïda oportunitat d'haver-ho fet, somric feliçment i penso: «Deo gratias!».

William Peter Blatty

«No deixarà ni un sol lector indiferent. Amb un estil tremendament literari, L'exorcista és a les novel·les del gènere el que una equació d'Einstein és a un registre de dades comptables.»

New York Times Book Review

Traductor: **Eduard Sepúlveda** (Palafrugell, 1994) és graduat en filologia anglesa i catalana. Ha traduït títols de ficció anglesa i nord-americana al català i al castellà. A més de traduir, escriu i treballa en altres àmbits del sector editorial.

L'exorcista
William P. Blatty

Traducció d'**Eduard Sepúlveda**

ISBN 978-84-121988-6-7

PVP 23,90 €

Gènere: terror i fantasia

Ens agrada la fantasia, ens agrada el terror,
i ens agrada llegir-los també en català

Obscura Editorial és un projecte que va néixer amb el propòsit de convertir-se en un referent de la literatura de terror i fantasia del país. Publicarà autors coneguts, però també donarà veu a d'altres d'inèdits amb un recorregut prometedori com a escriptors.

La intenció d'**Obscura Editorial** és contribuir a treure la literatura de gènere del nínxol, acostar-la al gran públic i, al mateix temps, crear i consolidar una tradició literària de qualitat en català i castellà. Es posarà especial atenció en les obres que recuperin i desenvolupin l'imaginari popular, els seus mites i llegendes.

La no ficció és un altre dels pilars sobre els quals l'editorial s'edifica. Complementarà el seu catàleg amb una aproximació històrica, rigorosa i documentada a la por i al gènere fantàstic. La idea, de partida, és abordar la religió, els mites i les llegendes a través de la literatura assagística; al cap i a la fi, el terror, la fantasia i el mite són el principal constructe al voltant del qual la nostra societat s'ha organitzat des de temps immemorials.

Obscura Editorial pretén, així doncs, contribuir a treure el gènere del nínxol i acostar al lector a un terror i una fantasia de qualitat, alimentant-se de l'ocult, el fantàstic, el misteriós, el desconegut... En definitiva, de tot allò que ens fa por, que deslliga la nostra imaginació, ens fa sentir incòmodes, ens impulsa a donar-nos la volta pel carrer per a mirar si ve algú o alguna cosa, o a tancar els ulls amb força, desitjant que desaparegui.